

Нещодавно у музеї Юліуша Словацького відбулася презентація книги Олега Домбровського « АГЕНТИ КДБ АБО ЛАБІРИНТИ ЛЮДЬКИХ ДУШ». Автор – кременецький бард, поет, письменник, знається на темі не з телевізійних серіалів. Протягом років він працював у силових відомствах і аббревіатура КДБ, що й досі вселяє жах у багатьох людей, привідкрила для нього завісу своїх моторошних таємниць. Символічно підібрана і обкладинка книги. Її кольори – червоно-чорний – колір прапора УПА, перетинається по діагоналі коричнево-бордовою смужкою. Власне так позначалися папки із грифом «Секретно». Книга складається із коротких оповідань – новел, часто не поєднаних спільним змістом. Годі шукати тут знайомих прізвищ та топонімів. Автор свідомо змінив прізвища, псевдо та обставини, аби не поставити родичів дійових осіб у незручне становище. Метою книги був психологічний аналіз душ «сексотів», виявлення причин, що примусили їх співпрацювати із цим, здавалосьь всесильним тоді відомством. А причини були різноманітні: щирі ідейні переконання, безвихідь, бажання за всяку ціну врятувати життя найближчим, а то й звичайна підлість. Траплялися й просто психи. Автор

застерігає від суворого осуду: життя не чорно-біле, воно міняється різноманітними барвами і лиш той має право осудити, хто був у подібній ситуації і не зламався.

На презентацію запрошено представників місцевої влади, істориків, краєзнавців, творчу інтелігенцію Кременця, студентів КОГПА ім. Тараса Шевченка, рідних і друзів автора книги. Директор музею, Тамара Сеніна, представила Олега Домбровського публіці, оповіла його біографію, познайомила із гранями його таланту – поета, письменника, музиканта.

Розповіла про багаторічне знайомство з Олегом Домбровським під час написання нею публіцистичної драми «Доле моя, Кременеччино». Згодом, драма неодноразово ставилася на сцені Кременецького районного будинку культури під керівництвом режисера, заслуженого працівника культури України Федора Скрип'юка. Тоді ж, пройнявшись історією Кременця та його героями, Олег Домбровський написав пісню (слова і музику) з однойменною назвою «Доле моя, Кременеччино». Пісня не тільки озвучила драму під час її чисельних постановок у залі, а й, згодом, стала своєрідним гімном Кременця у виконанні талановитого співака Володимира Дзюми, що невпинно звучав протягом трьох десятиліть.

Надзвичайно цікаво презентував свою книгу сам автор. Він розкрив прийоми вербовки

агентів, методи роботи із ними, людський фактор, різницю між агентом і «стукачем». Мимоволі проймаєшся долями прототипів героїв книги це: стара аристократка, рідні якої загинули під час громадянської війни; учасник польського спротиву часів другої світової; жінка, якій довелося пожертвувати чоловіком, щоб врятувати дітей від висилки в Сибір. Просто жах бере, наскільки Кременець був обплутаний агентурною сіткою! У дискусії взяли участь: директор медичного коледжу П. Мазур, суддя Л. Варневич, канд.іст. н. викладач КОГПА В. Собчук, краєзнавець, колега по перу В. Олійник ,Б. Кульчинський, О. Біркова. Книгу варто придбати, аби поблукати лабіринтами людської свідомості, познайомитися із драматичними історіями життя наших земляків і з надією що часи тотальної сліжки минули назавжди і ми живемо й будемо жити у вільній державі, не оглядаючись боязко і з підозрою не вдивляючись у обличчя оточуючих.

Олена Гаськевич

ст. наукова співробітниця музею Юліуша Словацького

[](#)

[](#)

